

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Στ' αλήθεια, ούτε έναςάντρας ρωμαλέος δὲ θά τάρβαζε πέρα μ' αὐτὴ τὴ διαβόλισσα.

— Καὶ ποῦ νὰ φορηθῶ ; ἐξακολούθησε ἡ Φρέα ; καὶ γιατί ; μήπως ἔχουμε τίποτε νὰ μᾶς κλέψουν ;

— Αὐτὸ θά τὸ ἰδοῦμε ! σκέφθηκε ὁ Στέφανος.

Μιλώντας ἡ Φρέα εἶχε πάρει τὴ μοπιλία μὲ τὸ ρακὶ πού τὴν ἔφερε ὁ Στέφανος, τὴν ἔβαλε στὸ τραπέζι, γέμισε δυὸ ποτήρια καὶ ἄρχισε νὰ πίνει.

Τὴν ἔποχὴ ἐκεῖνη τὸ ρακὶ ἦταν σπανιώτατο καὶ μόνον ὡς φάρμακο ἐχρησιμοποιοῦτο, ἦταν δὲ περιέργο ἀπὸ πού εἶχε κατόρθώσει ὁ Στραβοχέρης νὰ τὸ προμηθευθεῖ.

Ἡ Φρέα ἀδείασε τὸ πρῶτο ποτήρι· ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ γεμίσει καὶ τὸ δεύτερο ὁ Στέφανος τὴν ἐμπόδισε.

— Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει ! τῆς εἶπε. Ἄς μιλῆσουμε πρῶτα. Σοῦ ἔφερα τὸ ποτὸ αὐτὸ πού φέρνει ζωὴ, ἀλλὰ θέλω γι' ἀντάλλαγμα τὸ ποτὸ πού θανατώνει, τὸ ποτὸ πού μαγεύει !

— Ἐξηγήσου ! εἶπε ἡ γρηά κοιτάζοντας τὴ μοπιλία μὲ ἀπληστα βλέμματα.

— Ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος πού τὸν μισῶ ! ἀπάντησε ὁ Στραβοχέρης. Ὑπάρχει μιὰ γυναίκα πού τὴν ἀγαπᾶμ με πάθος. Θέλω λοιπὸν δηλητήριο γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν ἓνα κ' ἓνα μαγικὸ φίλτρο γιὰ μ' ἀγαπήσει ἡ ἄλλη.

Ἡ Φρέα ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Μήπως ζητάω ἀδύνατα πράγματα ; ρώτησε ὁ Στραβοχέρης.

— Ὅχι ! ἀπάντησε ἐκεῖνη, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα, νὰ ρωτήσῃς τὸν πετεινὸ καὶ, κατὰ τὴν ἀπόκρισίν του, θά ἀποφασίσω ἂν μπορῶ νὰ συγκατανεύσω στὴν ἐπιθυμία σου.

— Καὶ τί νὰ τὸν ρωτήσω ;

— Ὅτι θέλεις. Κάνε του τρεῖς ἐρωτήσεις γιὰ τὰ ζητήματα πού σὲνδιαφέρουν περισσότερο. Τρεῖς, μ' ἀκοῦς ; Ὅποτε πὸ πολλές, οὔτε πὸ λίγες.

— Καλὰ, εἶμαι ἑτοιμος.

— Μοῦ ὑπόσχεται πῶς ὅτι καὶ ἂν συμβεῖ δὲ θά τρομάξῃς ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ὅτι δὲν θά σαλέψῃς ἀπὸ τὸν τόπον σου ;

— Στὸ ὑπόσχομαι.

— Πρόσεξε ὁμως καλὰ, γιατί, σὲ προειδοποιῶ, κινδυνεύεις ἢ ζωὴ σου. Προσοχὴ ὁμως τώρα : ἅμα ἐγὼ σοῦ πῶ τὴ λέξη «λέγε», εὐθὺς θ' ἀπευθύνῃς στὸν πετεινὸ τὴν πρώτη σου ἐρώτησι.

Ὁ Στέφανος κάπως ἀνήσυχος, ἔνευσε καταφασκικά. Ἡ γρηά σηκώθηκε.

Στάθηκε πρὸς τὸν πετεινὸ πού φαινόταν ὡς ἀπολιθωμένος ἀπάνω στὸ κοττάει καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια.

— Ἀμέσως τὸ πτηνὸ ἐμψυχώθηκε καὶ χτύπησε δυνατὰ τὰ φτερά του. Συγχρόνως ἓνας μεταλλικὸς ἦχος, ἓνας ἦχος ὡς τῆς καμπάνας, ἀκούστηκε μέσα στὴν κάμαρη καὶ τὸ φῶς ἔσβησε.

Ὁ Στραβοχέρης ἔνευσε τὸ αἰμὰ του νὰ παγῶνῃ παρ' ὅλο τὸ οἰνόπνευμα πού εἶχε πιεῖ.

Ἡ θύελλα εἶχε πάψει καὶ μιὰ νευρικὴ γαλήνη ἐπικρατοῦσε τώρα ἔξω. Ὡστόσο ὁ Στραβοχέρης θά προτιμοῦσε τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου, τὸν πένθυμο χτύπο τῆς βροχῆς καὶ τὴς ὑπόκοφες φοβερὲς τὸν κεραυνῶ.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ οὔτε εἶδε, οὔτε ἀκούσε τίποτε. Ὅλα γύρω του ἔσαν μαύρα, σκοτεινά. Ἄξαφνα ὁμως μέσα στὸ σκοτάδι ἄρχισε νὰ φαίνεται μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ, ὡς ἐκείνη πού κάνει τὸ φῶσφορο ὅταν τριβεται στὸν τοίχο. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ἐν' ἄδραστο χέρι χάραξε μὲ φωτεινὲς γραμμὲς στὸν ἀέρα τῆς κάμαρης τὸ σχῆμα ἑνὸς γιγαντιαίου δικτοῦ.

Σὲ λίγο τὸ σχεδιάγραμμα εἶχε τελειώσει καὶ τὸ μυστηριώδες ὄν φάνηκε δολόκληρο. Ἦταν ἡ Φρέα ἢ μάγισσα, τοῦ σώματος τῆς ὁποίας οἱ γραμμὲς ἐφωσφορίζαν.

Τὸ ἀνάστημά της φαινότανε τώρα πολὺ ψηλότερο. Στὸ μέτωπό της εἶχαν φωτῶσαι δυὸ τεράστια κέρατα τράγου καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀσάλευτα μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐκανε ἓνα βῆμα μπροστὰ.

Ἡ παράδοξὴ ἀχινυβόλεια πού ἔβγαλε ἀπὸ πάνω της φώσφος ὅλη τὴν κάμαρη μὲ μ' ἄσθενικὴ ἀνταίγεια. Κρατοῦσε στὰ χεῖρά της τὸ μαγικὸ ραβδί της, μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ὁποίου χάραξε ἀπάνω ἀπὸ πάτωμα ἓνα κύκλο, πού τὸν διήρσε σε εἰκοσιτέσσερα τόξα. Σὲ καθὲς τόξο ἔγραψε καὶ ἓνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀπὸ τὸ Α ὡς τὸ Ω.

Ὁ κύκλος, τὰ τόξα καὶ τὰ γράμματα ἔλαμπαν κ' αὐτὰ σὰ νὰ εἶχαν δικὸ τους φῶς.

Τέλος σὲ καθὲς τόξο ἡ Φρέα ἔβαλε τρεῖς κόκκους στάρι κ', ἐφώναξε τρεῖς φορές :

— Πετεινὲ ! Πετεινὲ ! Πετεινὲ !

Τότε ἀργὰ καὶ μὲ περήφανο καὶ μεγαλοπρεπὲς βῆμα ὁ πετεινὸς προχώρησε. Τὸ λοφίον του καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὡς ἀνθρακίαι. Μόλις ἔφτασε στὴν περιφέρεια τοῦ κύκλου ἀτάηχες ἔχοντας σηκωμένο τὸ ἓνα πόδι του καὶ περιμένε.

— Λέγε ! εἶπε τότε ἡ Φρέα στὸ Στραβοχέρη.

— Θὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄνθρωπο πού μισῶ ; τραύλισε ἐκεῖνος.

Ὁ πετεινὸς τότε ἐπήδησε στὴ μέση τοῦ κυκλικίου ἀλφαβήτου, ἄρπαξε μὲ τὸ ὄμφος του ἓναν κόκκο στάρι ἀπὸ τὸ γράμμα Ο, ἓνα ἄλλον ἀπὸ Α, ἄλλον ἀπὸ τὸ Ι, ἄλλον ἀπὸ τὸ Γ, ἄλλον ἀπὸ τὸ Ο καὶ ἄλλον ἀπὸ τὸ Ν. Ἐπειτα βγήκε ἔξω ἀπ' τὸν κύκλον κ' ἐστάθηκε ἀκίνητος.

— ΟΛΙΓΟΝ ! εἶπε τότε ἡ μάγισσα ἀπαντώντας στὴν ἐρώτησι τοῦ πελατῶος της.

Ξανάτους τὸς κόκκους τοῦ σταρίου στὰ γράμματα ἀπ' τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε πάρει ὁ πετεινὸς καὶ σηκώνοντάς τὸ ραβδί της εἶπε πάλι στὸ Στραβοχέρη :

— Λέγε !

— Θὰ παντρευθῶ τὴ γυναίκα πού ἀγαπᾶ ; ρώτησε ἐκεῖνος

Ὁ πετεινὸς μῆκε πάλι μέσα στὸν κύκλο καὶ πῆρε διαδοχικὰ ἀπὸ ἓνα κόκκο στάρι ἀπὸ τὰ γράμματα Ο, Χ, Ι.

— ΟΧΙ ! εἶπε ἡ Φρέα.

Καὶ βάζοντας τὸς κόκκους στὴ θέση της εἶπε στὸ Στραβοχέρη :

— Λέγε καὶ τὴν τρίτη σου ἐρώτησι.

— Πῶς θά πεθάνω ; ψιθύρισε ὁ Στραβοχέρης.

Πάλι ὁ πετεινὸς μῆκε μέσα στὸν κύκλο, χτύπησε τὰ φτερά του δυνατὰ, καὶ γοργὰ, πολὺ γοργὰ, ἄρπαξε ἀπὸ ἓνα κόκκο στάρι ἀπὸ τὰ γράμματα Π, Α, Ο, Υ, Σ, Ι, Ο, Σ.

— Θὰ πεθάνῃς ΠΛΟΥΣΙΟΣ ! φώναξε ἡ γρηά καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε, τὸ φῶς τοῦ λύχνου ἀναψε καὶ πάλι καὶ ὅλη ἡ προηγούμενη φαντασμαγορία χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Στραβοχέρη. Ὅλα τὰ πράγματα εἶχαν πάρει πάλι τὴν πρωτινὴν τους ὄψη. Ὁ μαγικὸς κύκλος ἐξαφανίστηκε. Ὁ πετεινὸς μὲ τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴ φτεροῦγὰ του κοιμότανε ἀπάνω στὸ κοττάει τοῦ καὶ ἡ Φρέα γαλήνια μπρὸς στὸ τραπέζι ἀδείασε τὸ ποτήρι της, μὲ μακαριότητα.

V

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ οἰσπνεύματος

Ὁ Στέφανος ὁ Στραβοχέρης ἔτριψε τὰ μάτια του κ' ἀναρωτιόταν μήπως εἶχε ὄνειρευθῆ.

— Νὰ τώρα πού τὰμαθεῖς ὅλα ! τοῦ εἶπε ἡ γρηά. Φτωχέ μου Στέφανε, οὔτε τὴν ἐκδίκησίν σου θά πετύχεις δολόκληρη, οὔτε καὶ στὴν ἀγάπῃ θά κερδίσης.

Καὶ ἀδείασε μονοροσοῖν τὸ ποτήρι της

Τὸ ρικνὰ μάγουλά της εἶχαν ἀρχίσει νὰ κοκκινίζουν καὶ τὰ μαλλιά της, ἐσάλευαν ἀχένιστα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Κρίμα, ἐξακολούθησε. Ἀλλὰ, παρηγορήσου, πονηρέ μου, θά πεθάνῃς πλούσιος. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Ἐξέρω ἑκατομμυριούχους πού θά τὸ ἐπιθυμοῦσαν πολὺ αὐτό.

Μὰ κ' ὁ Στραβοχέρης ἔειξε ἓνα τέτοιο. Ἄν καὶ δὲν εἶχε συνελθεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, ἐν τούτοις ἔβλεπε μὲ ἀλλόκοτο ὕφος τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε περάσει ὁ Βρινιδίνος γιὰ νὰ λογαριάσῃ τις οἰκονομίες του.

— Ἄς πιοῦμε ! εἶπε δυνατὰ.

— Ναί, ἄς πιοῦμε ! ξανάει ἡ Φρέα. Ἄς πιοῦμε καὶ νὰ φύγῃς. Αὐτὸ ὁμως δὲν εἶταν σύμφωνο μὲ τὸς ὑπολογισμοὺς τοῦ Στραβοχέρη.

— Τὸ φίλτρο πρῶτα ! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὸ φίλτρο καὶ τὸ δηλητήριο πού σοῦ ζήτησα.

— Ποτὲ ! τὸν διέκοψε ἡ μάγισσα, καὶ δέκα χιλιάδες δουκάτα νὰ μοῦ ἀραδειάσεις μπροστὰ μου, οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο μορῶθ νὰ σοῦ δώσω.

— Γιατί ;

— Γιατί ὁ πετεινὸς μίλησε. Γιατί μήτε τὸ φίλτρο, μήτε τὸ φάρμακὸ μὲ μορεῖ νάχει καμμὰ ἐπίδρασι στους ἀνθρώπους πού τοὺς πρостаτεύει ἡ τύχη ; γιατί δὲν εἶμαι τρελλὴ γιὰ νὰ σοῦ δώσω ὅπλα, ἀρπῆστα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ στραφοῦν καὶ ἐναντίον σου ἢ ἐναντίον ἑμένας τῆς ἴδιας.

— Τότε στὸ διάβολο τὸ φίλτρο καὶ τὸ φάρμακὸ !... Ἄς πιοῦμε.

— Κάτω ἡ μελαγχολία ! φώναξε ἡ γρηά. Θὰ γίνῃς πλούσιος, σοῦ λέω καὶ μάλιστα... ἀκούσε : θέλεις νὰ πλουτίσεις τώρα ἀμέσως ;

— Τί πρέπει νὰ κάνω ;

— Νὰ μὲ παντρευθῆς !

Ὁ Στραβοχέρης ἀναπήδησε ἀπὸ τὴ θέση του. (Ἀκολουθεῖ)

— Τὰ νύχια μου εἶνε μαύρα ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ νεκροταφείου.